

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 52.

Tiende Session.

26de Møde.

Torsdagen den 12te November.

(Forsat.)

Formanden: Jeg sætter først under Forhandling det af Udvalget saavel som ogsaa det af Indenrigsministeren til § 3 stillede Uendlingsforslag.

Ordførelsen: Det Forslag, som Udvalget har fillert til Udfastels § 3, er foranlediget af en ved 2den Behandling fra Indenrigsministerens Side fremkommen Bemærkning, som Udvalget maa finde fuldkommen rigtig. Udfastels § 3 siger: „Har Forfatteren ikke afhandlet sin Ret til at foranstalte nye Dplag af sit Skrift, skal en saadan Ret efter hans Død tilkomme osv.“ Derved er udelukket det Tilfælde, at Forfatteren er død, inden han har udgivet sit Værk. Det er derfor foreslaaet, at det skulde hedde: „til at udgive et Haandskrift eller til af et tidligere offentliggjort Skrift at foranstalte nye Dplag skal hans“; det er kun for at møde ethvert Tilfælde, som kunde indtræffe. Da jeg ved at omtale den historiske Anledning til dets Forekomst kommer til at berøre § 15, haaber jeg, at den ærede Formand ikke vil formene mig at omtale denne Paragraph. § 15 taler om et andet Forhold, som jeg senere skal komme tilbage til, men som maa skee ikke var saa nødtvungen gennemgaaet af Udvalget, som det burde være. Det vil findes, at det var forudsat ved § 15, at der udfordredes Samtykke af Forfatteren og hans lovlige Arvinger; der er nu Spørgsmaal om, hvem disse

lovlige Arvinger ere, og det er Udvalgets Mening, at det maatte være de samme Personer, som her omtales i § 3; det maa altsaa først være den, han har overdraget Retten til ved Contract, dernæst den, han har overdraget den til ved Testamente, saa Ugtefællen, og endelig hans Livsarvinger. Men ved det Forhold, som § 15 omhandler, vil det være indlysende, at Retfærdigheden ikke skeer Gyldest, hvis man ikke medtager den Afvødes Broder. Forholdet, som jeg ikke skal gaae ind paa her, er af en meget indviklet og fin Natur; det angaaer ikke blot et pecuniært Hensyn, men det vedrører ogsaa hans Familieforhold, hans hele politiske Anskuelse osv., og her synes det, at hans Søskende, og nærmest hans Broder, maatte optræde som Bærger for hans Ære og Interesse i saa Henseende, og Enhver vil dog see, at det let kan træffe, at Broderen er den eneste Arving til hans efterladte Manuscripter. Dtte Dage efter hans Død ville altsaa hans Manuscripter være hjemfaldne til Enhver, hvis ikke denne hans naturlige Bærger for hans literaire Ære og Interesse bliver medtagen. Udover dette er det aldeles ikke nødvendigt at tage Hensyn til det Tilfælde, hvor han hverken efterlader Kone eller Søskende; thi det blev gjort gjældende i Udvalget med fuld Føje, at det, at føre det ud i saa fjerne Ærene, vilde der ikke være nogen Grund til, da det Krav paa Fordeel af den Afvødes Værker, som en Udarving vilde have, vilde blive saa tyndt, at det blev for Intet at regne. Dertil kommer den Betragtning, at det vilde være umuligt uden et formeligt Arvelegitimations-Thingssvidne at faae Dplysning om, hvilke disse Arvinger